

[Henrik Toft]

sikrer gode og trygge opvækstvilkår for børnene, har som forudsætning, at forældrene så vidt som muligt tager sig af det. Børnene ejes ikke af familierne eller forældrene og heller ikke af samfundet, men familietilhørsforholdet er det, som beskytter dem mest.

Vi er alle imod vold, og der kan da ikke være tvivl om nogens indstilling hertil, derfor kan det være meget rigtigt med oplysning om det, men vi vil alligevel tage afstand fra, at vi skal lovgive om revselsesret. Hvis forældrene synes, at børnene skal have et dask over fingrene, mener jeg ikke, det er noget, vi skal lovgive om og derved gøre nogle kriminelle af den grund.

Vi kan heller ikke rigtig acceptere, at der skal en ekstra lovgivning til som efter forslaget nr. 3. Der er jo, som det allerede er nævnt, muligheder i dag, og det foreslåede vil blive sideløbende med det, der findes.

Det sidste punkt i beslutningsforslaget mener jeg også der kan sættes et stort spørgsmålstegn ved. Jeg har godt bemærket, at VS nævner børn mellem 13 og 17 år som den aldersgruppe, det mest drejer sig om, men jeg tror alligevel, det vil være sådan, at det er forkert at lovgive som foreslået af VS.

Ebba Strange (SF):

Som det er blevet sagt af andre, er forslaget fra VS en genfremsættelse, og jeg kan generelt sige, at vi fra socialistisk folkepartis side ikke har skiftet standpunkt til disse spørgsmål, siden vi sidst diskuterede dem. Jeg skal alligevel knytte nogle bemærkninger til forslaget.

For det første bygger hele forslaget jo på nogle overordnede betragtninger om forholdet mellem voksne og børn, især forholdet mellem forældre og børn, og det kan godt være svært at beskrive de forhold i bemærkninger til et beslutningsforslag, fordi de er så utroligt meget mere komplicerede, end det kan siges i sådan et beslutningsforslag.

Hvis jeg skal tage det sidste punkt i VSernes beslutningsforslag først, nemlig børns ret til midlertidig separation – det er blevet afvist af de andre ordførere, men jeg vil ikke afvise det fra SFs side, fordi jeg tror, der er mange vigtige tanker i det – var det specielt det, der fik mig til at tænke på kompleksiteten i forholdet mellem forældre og børn. VS peger selv på i bemærkningerne, at når man

har med børn at gøre, der lever under meget vanskelige vilkår – og det gælder søreme også, undskyld, folk, der får klø derhjemme, og folk, der bliver udsat for, hvad vi andre ville vurdere som en meget hård behandling – kan man alligevel opleve, at de forsvarer forældrene med alt, hvad de har i sig. Det er en kolossal blanding af at være vred på forældrene, fordi de behandler dem dårligt, og alligevel føle sig bundet til dem, og derfor er det altid svært fra lovgivningsmagts side at behandle ting som dem, vi har at gøre med i dag.

De modeller, vi har diskuteret i SF, ligger meget tæt op ad dem, som VSerne skitserer, nemlig nogle meget lokale modeller, noget med i nærheden af hvor folk bor at lave nogle steder, hvor børn kunne gå hen for at få fred i en periode, uden at de dermed behøvede at afbryde forholdet til forældrene; måske kunne de tværtimod bruge den periode til at få opbygget et tåleligt forhold til hinanden. Det gælder naturligvis mest de ældre børn, som også VSerne peger på, men det kan også gælde børn i tidligere perioder af deres liv. Det er bare, så længe vi har med yngre børn at gøre, vigtigt for mig at fastslå, at der er altså også nogle konflikter, som man ikke bare kan løbe fra, men som det er vigtigt at arbejde igennem dér, hvor man står. Det har at gøre dels med vores sociallovgivning og bistandslovgivning, dels med vores døgninstitutionsovgivning – krisecentre kan man oprette, som det også er blevet påpeget – og det har at gøre med den måde, vi bygger boliger på.

Jeg vil godt sige, at når jeg ser dette forslag igen, er den allerførste tanke, jeg får, at præcis af disse grunde er det så kolossalt dårligt, at man rundt omkring i amterne og kommunerne skærer ned på de tilbud, der gives til forældre og børn. Hvis man i stedet for udvidede både børnerådgivningen, daginstitutionerne og mulighederne for at flytte et sted hen, ville meget af dette være overflødiggjort.

Med hensyn til lovforslagets punkt om afskaffelse af revselsesretten har jeg et overordnet spørgsmål, som jeg ikke forventer at få svar på i dag, men som jeg håber vi kan få opklaret i udvalget, og det lyder: Hvordan er det egentlig gået i de andre nordiske lande? For vi er jo i den helt særlige situation, at Danmark faktisk er det eneste land, der